

лирано един от друг, а образуват един (мета)лирически сюжет. Заскобяването на определението *мета* – трябва да се разбира като посочване на свойствената за Яворовото лирическо мислене дълбока амбивалентност (свойство, на което се спряхме при анализа на „Песен на песента ми“ в I глава). Тук още веднъж ще повторим тази уникална черта на Яворовата лирика: дори когато отявляно борави с металирически (надредни спрямо собствения ѝ дискурс) категории, тя до такава степен им изглежда подвластна, дотолкова е „вживяна“ в тях, – изследва ги отвътре, за да се дистанцира в повечето случаи от априорната им семантика и да я проблематизира, – че наистина става неимоверно трудно да разграничим металирическите от същностно лирическите елементи в поезията на Яворов. Припомняме това наблюдение, тъй като овладяването на *ботевския* „почерк“ от Яворов на всевъзможни равнища – фоностилистично (*рани разяждат ранени сърца* е достойна отпратка към *ръжда разяда гложгани кости* на Ботев, но с уточнението, че в първия си вариант стихът на Яворов звучи *неботевски* – *че в рани изгниват ранени сърца*), фразово-интонационно, тематично и т.н., – принуждава да възприемаме задействаното в поезията на Яворов интровертно ядро едновременно като металирическо и като лирическо. В случая за нас е интригуващо аналитичното разпадане на Ботевия синтетизъм в поезията на Яворов. *Раненото/отровено/похитено сърце* (сравни у Ботев – „не вливай ми в сърце отрова“; „сърце ми в люти рани“; „там тегли сърце ранено“) също е активно експлициран мотив от Яворов. Тук ще цитираме само няколко най-ярки примера от ранните текстове на поета: 1) *отровено/похитено сърце* – „кръв застива в сърцето страдно“ (1900); „злъчка препълня сърца угнетени“ (вариантът на стиха от 1900 г. гласи *злъчка препълня гърди угнетени*, което още повече убеждава в проведеното през 1903 г. детайлно стилизиране на поетовия език в *ботевски* „почерк“); „змия сърце ми гризе“ (1900); „сърце за миг забравя тъгата, що го трови“ (1900); и 2) *ранено сърце* – „сърцето ми бе